

Tudi v našem prostoru se o njej vse več govori, tudi lanski seminar Karits je bil v znamenju tega, da bi paliativno oskrbo čim bolj spoznali, se o njej pogovarjali in se smrti, ki nas vse neizbežno čaka, ne bi bali? Mar sodobna medicina ne zna lajšati bolečin, stati ob strani težkemu bolniku, ki se poslavlja?

V Ezekielovi knjigi, v prerokbah, – ta predstavlja enega vrhuncev razodetja - Gospod pravi: »Sam bom pasel svoje ovce in sam jim bom dajal počitek ... Izgubljene bom poiskal, razgnane pripeljal nazaj, polomljene obvezal, bolne okrepcal ... Pasel jih bom, kakor je prav« (34,15-16). Biti izgubljen, bolan, slaboten, je del naše poti, je zapisal sveti oče v letošnji poslanici ob svetovnem dnevu bolnikov, ki ga obeležujemo to nedeljo.

Življenje nam je bilo podarjeno. Neizmerno smo lahko hvaležni staršem, da smo se jim zgodili. In da se čudež življenja dogaja iz roda v rod. Zato naj bo trpljenje nagrada, da smemo biti tukaj, kot katarza.

Živo imam pred očmi očeta, ko sem ga spremljala še zadnjič v bolnišnico. Kako posebna je bila modrina njegovih oči, čeprav je bil strt od bolečine in trpljenja. In kako spokojen je bil njegov obraz, ko je pred nami ležal v krsti. Bolečina ga je očistila in trpljenje utrdilo, upanje ki je najboljšo zdravilo, pa spremljalo, ko je odhajal. Upanje spremlja tudi moj vsakdan, ob molitvi, v hvaležnosti, da smem biti tukaj in delati, tudi za druge in ne zgolj zase... (BH)

Postna postava je naslednja: pepelnična sreda in veliki petek sta dneva strogega posta in zdržka mesa. Vsi, ki so dopolnili osemnajsto leto in še niso stari šestdeset let, so se dolžni postiti, ostalim je priporočeno.

Ta dva dneva se le enkrat na dan najemo do sitega in se zdržimo mesnih jedi. Zdržek od mesnih jedi velja na vse petke v letu. Na vse druge petke v letu je mogoče zdržek mesa nadomestiti s kakšnim drugim dobrim delom.

<p>Maše v prihodnjem tednu</p> <p>6. NEDELJA MED LETOM, 11.2.</p> <p>7.00: živi in + farani</p> <p>9.00: + starši KLEZIN, BEZGOVŠEK, obl. in sorodniki</p> <p>10.30: + Jožef OJSTERŠEK in vsi + iz družin PASAR in OJSTERŠEK</p>
<p>PONEDELJEK, 12.2., sv. Aleksij, škof</p> <p>7.30: + Ludvik SENICA, 1. obl.</p> <p>+ Adam Jože KRAJNC</p> <p>+ Jakob KLADNIK</p>
<p>TOREK, 13.2., sv. Kristina, vdova</p> <p>18.00: + Franc SELIČ, 20. obl.</p> <p>starši Jože in Antonija, obl.</p>
<p>SREDA, 14.2., Pepelnica, sv. Valentin, škof, mučenec</p> <p>7.30: + Neža BELEJ, obl., in Jože OJSTERŠEK</p> <p>18.00 + Martin TREBOVC, 30. dan</p> <p>+ Albert PETZ pri maši pepeljenje</p>
<p>ČETRTEK, 15.2., sv. Klavdij, redovnik</p> <p>18.00: priprošnja nadangelu Rafaelu za zdravje</p> <p>+ Veronika ZORKO</p>
<p>PETEK, 16.2., sv. Onezim, škof</p> <p>7.30: + Frančišek MAČEK</p> <p>15.00-17.30: KRAJ TIŠINE</p> <p>17.30: KRIŽEV POT</p> <p>18.00: + Franc ULAGA</p> <p>+ Marija SEME, zadušnica</p>
<p>SOBOTA, 17.2., sv. sedem ustanoviteljev reda servitov</p> <p>18.00: + Franja BENEDEK</p> <p>+ Peter KLINAR</p>
<p>1. POSTNA NEDELJA, 18.2.</p> <p>7.00: živi in + farani</p> <p>9.00: + iz družin MEDVEŠEK</p> <p>10.30: + Barbara in Travica GREŠAK, obl.</p>
<p>V tem tednu je reden verouk.</p> <p>V postnem času bo cerkev ob petkih odprta, od 15.00-17.30, namenjena KRAJU TIŠINE za pogovor (molitev) z Bogom.</p>

MARTINOVA LILIJA

11. februar 2024, leto 15, št.: 6



Spreobni se in veruj Evangeliju!

SVETOVNEMU DNEVU BOLNIKOV OB ROB

Ko smo zdravi, imamo tisoč želja, ko zbolimo, le eno, da bi ozdraveli čim prej. To je najbolj tipično reklo, povezano z bolniki. Mlad človek o zdravju in boleznih ne premišljuje vse dotlej, dokler se bolezen ne priplazi v njegovo bližino, ko zboli njegova babica, oče, morda sošolec, prijatelj ali celo on sam. Takrat ima dan drugačen ritem, nebo drugačno modrino, zvoki močnejše zvenijo. Svet okrog nas postane čez noč povsem drugačen. Bolezen in strah si podajata roke...

Bolezen je stanje duha, je drugačen svet, drugačna percepcija časa in prostora. Že jemanje zdravil, recimo antibiotikov, terja poseben režim, da zdravila ne pozabimo vzeti. Kaj še-le, ko resneje zbolimo, ko še ne vemo, kakšna je diagnoza, pa bolnišnično zdravljenje in težavni dnevi umiranja.

Strah je nekaj, česar ne poznamo. Krade nam čas, ljubljenega človeka, ki je zbolel. Ne moremo trezno razmišljati, vse se vrti okrog boleznih, ne vemo, kaj bo sledilo. Če smo bolni mi sami, je vendar to naše doživljanje. Če je bolan kdo v naši bližini, mu težko kako pomagamo. Je sočutje dovolj?

Bolezen in strah si podajata roke...

Kako razumemo strah? Geneza strahu: star je toliko kot greh. Spomnimo se, kako sta ravnala Adam in Eva potem ko sta zaužila sadež (1. Mojzesova knjiga): skri-la sta se. Bog ju je prišel iskat in vprašal: »Adam, kje si? Zakaj si se skrila?« Odgovoril je, da ga je bilo strah. Zakaj ga je bilo strah? Zaradi greha.

Strah torej velikokrat botruje grehu. Lahko bi rekli: bolezen je praviloma izraz našega napačnega življenjskega sloga; zboleli smo, ker smo pozabili, da je zdravje treba negovati, ker smo se vdajali požrešnosti ali kateremu drugemu grešnemu nagnjenju - napuhu, lakomnosti, nečistosti, nevoščljivosti, jezi, lenobi. Bolezen je

torej posledica slabega početja in grdih razvad.

Kaj pa če pomislimo na novorojenčka z redkimi deformacijami, genskimi okvarami, kakršnih je nekaj sto na svetu, pa boleznih znanost sploh še ne zna zdraviti? Kaj tudi ta novorojenček plačuje za grehe? Za čigave? Gotovo ne za svoje, bržčas za grehe drugih.

Včasih so takega otročka prepustili naravi - pač ni preživel. Danes se vsa družba zgane in mu poskuša pomagati. Nepotrebno se je vprašati, če je tako početje humano, brez dvoma je. Ali pa je iskreno? Se za tem vendarle ne skriva hipokrizija in greh? Staršema, ki imata bolnega otročiča in na družbenem omrežju iščeta finančne vire, da bi zbrala za drago operacijo tega otročiča, bi težko očitali greh. Poskušata mu pomagati.

Toda, kako sočutna je družba? Malo je finančnih mogotcev, ki bi denar dali zgolj zaradi humanosti. Večina jih je takih, ki darujejo denar zato, da bi si zagotovili olajšave pred davkarji in zaradi donacij plačajo manj davkov. Torej z donacijo svoje veliko bogastvo ohranjajo in celo plemenitijo. Pa še družba jih slavi kot velike humaniste in rešitelje.

Po drugi strani pa radodarna množica, ki tako rada razveže mošnjček in za bolnega otročiča prispeva svoje prihranke, nemalokrat dvomi o cepivih. Govori, da svojih otrok že ne bo dala cepiti, ker so ta škodljiva. In, po njihovem je covid le nedolžna gripa, prepričani so, da bolj kot bolezen sama, mori cepivo?! In cepljenju nasprotujejo in še prepričujejo druge, naj se ne cepijo, čeprav je že več poldrugo stoletje znano in dokazano, da so cepiva rešila človeštvo pred najhujšimi nalezljivimi boleznimi. Zdaj boleznih, črne kože, oslovski kašelj in še bi lahko naštevati, za te »anticepilce« niso več problem, pač pa so problem cepiva, ki da imajo stranske učinke in povzročajo težke okvare, celo smrt. Razmislek, izbirati manjše zlo pred večjim, s katerim se soočata medicinska stroka in zdravstvena doktrina vsak dan, ni pomemben, celo nepotreben je. Misliti na druge v svetu

samoljubja ni potrebno. Sodoben človek je središče veselja. On je pomemben, njegovo počutje, njegovo zdravje, komoditeta in predvsem, njegove pravice.

Mar ni greh ogroziti svoje zdravje in življenje, predvsem pa zdravje in življenje drugih? Dvom pa je še za povrh...

Zadnja svetopisemska knjiga, Razodetje, daje strahu zelo slabo oceno: »Kdor bo zmagal, bo to podedoval in jaz bom njemu Bog, on pa bo meni sin. Toda strahopetci in neverniki, pokvarjeni in ubijalci, nečistniki in čarovniki, malikovalci in vsi lažnivci bodo dobili svoj delež v jezeru gorečega žvepla. To je druga smrt« (Raz 21, 7,8)

Toliko o strahu, v katerem težko najdemo celo opravičilo.

Bolezen sodoben svet v najbolj radikalnih oblikah razume povsem drugače, kot jo je pred desetletji. Če gre za najhujše oblike bolezenskih stanj, ponuja hipno rešitev: evtanazijo. Tako starejši ljudje ne trpijo, dajo prostor mlajšim, se jim umaknejo, saj zanje ne morejo skrbeti, ker nimajo časa, čeravno so ti poskrbeli, da imajo ti mladi ljudje najbolj lagodno življenje. Odrekli so se, si trgali od ust. Zdaj ko so stari, pa se morajo umakniti s poti?!

Takšna razmišljanja so seveda najbolj sprevržena in se jim je treba odločno upreti. Mar ti mladeniči in mladenke kdaj pomislijo, da bodo tudi oni kdaj obnemogli, da bodo potrebovali pomoč ljudi okrog sebe? Da lahko jutri zbolijo za eno najhujših boleznih in da bodo nemočni. Da se lahko poškodujejo, pristanejo na invalidskem vozičku in so povsem odvisni od drugih? Bodo tudi sami, ko bodo hudo bolni, razmišljali o evtanaziji ali se bodo oklepali življenja? Številni zdravniki, ki se s takimi stanji srečujejo vsak dan, poudarjajo, kako tudi zelo težko bolni radi živijo...

Mar sodobna medicina ne ponuja paliativne oskrbe?